

RICK VAN
LEEUWEN

FC de Rebellen

Achter de schermen bij het team van
oud-profs, vedettes en culthelden

‘Wie is die rooie heks?’

In de zomer van 2013 zat bedrijfsdirecteur Patrick Zeggelink in een Hengelose autoshowroom vol spanning te wachten op zijn afspraak. Zijn grote jeugdheld zou een wagen komen ophalen. Hij herkende de opwindning uit zijn tienerjaren, begin jaren negentig, toen hij weleens van school spijbelde om naar zijn held te gaan kijken, bij de training van FC Twente.

Patrick was eerder deze week gebeld door een zakenrelatie, voor een vriendendienst: of hij misschien een busje te leen had voor iemand. Een bekend iemand. De zakenrelatie wist wel dat Patrick alleen maar wagens verkocht en niet verhuurde – wat praktisch gezien ook niet mogelijk was, omdat de wagens nog niet op kenteken stonden – maar het ging om een bekende voetballer. Een héél bekende voetballer: Patrick Kluivert.

Als voetbaldier ging Patrick Zeggelinks hart sneller kloppen.

Vooruit dan maar.

Het busje werd de volgende dag opgehaald, maar helaas niet door Patrick Kluivert zelf.

Gisteren belde die zakenrelatie opnieuw voor een

vriendendienst. Ook nu voor een bus, die hij snel nodig had. Om te huren, morgen al.

Onmogelijk. Patrick stribbelde tegen. ‘Morgen een wagen klaar lukt me nu echt niet.’

‘Maar het gaat weer om een bekende voetballer.’

Patrick was niet van plan voor de tweede keer in korte tijd een uitzondering te maken. Daarvoor moest hij zich in te veel bochten wringen. Al zou het Van Nistelrooij of Bergkamp zijn, hij moest ergens een grens trekken. Maar hij was wel nieuwsgierig.

‘Wie dan?’

‘Arthur Numan.’

Patrick viel stil. Hij zag zichzelf weer als spijbelende tiener langs het trainingsveld van FC Twente staan. Arthur Numan was misschien niet de beste voetballer ter wereld, maar wel de perfecte voetballer voor een team. Hem kon je overal neerzetten, hij gaf altijd alles. Patrick was idolaat van Arthur Numan en zou dat altijd blijven.

Deze kans kon hij niet laten schieten.

Aan de telefoon probeerde hij zijn enthousiasme niet te veel te laten doorklinken. ‘Vooruit,’ zei hij tegen de zakenrelatie. ‘Voor deze ene keer nog. Omdat jij het bent.’

En nu, in de showroom, naderde het moment dat hij zijn jeugdheld zou ontmoeten.

De auto die rond het afgesproken tijdstip het par-

keerterrein op rolde, stopte pal voor de ingang. De deur aan de passagierskant zwaaide open.

Patrick moest zich inhouden om niet naar de ingang te huppelen. Hij bleef aan zijn bureau zitten en deed net of hij nog ergens druk mee bezig was. Toen het winkelbelletje rinkelde, keek hij op en pas toen zag hij dat het niet Arthur Numan was die de showroom binnenwandelde. Het was een andere bekende oud-voetballer. Een oud-international zelfs. Op badslippers, in trainingsbroek, een buiktasje voor, en met een iets te strak T-shirt aan.

Glenn Helder. Wat moest die hier in godsnaam?

‘Jij moet Patrick zijn!’ Met een grote glimlach benede Glenn Helder op hem af en begroette hem met een hoge handshake, waarbij hij zijn gastheer met zijn andere hand tegen zich aan drukte. ‘Thanks, man!’

Glenn Helder zou eigenlijk een auto lenen van Arthur Numan, een BMW x5 uit Schotland, om drie weken mee door Spanje en Italië te reizen voor drumoptredens op campings. Maar die BMW had jaren stilgestaan en was niet door de keuring heen gekomen. Vandaar dat hij nu met spoed een wagen nodig had, het liefst een bus.

Helder vertelde dat er een boek over hem werd geschreven. Hij beloofde Patrick een gesigneerd exemplaar.

Patrick keek en luisterde naar de vrolijke verschij-

ning. Als zijn zakenrelatie vooraf had gezegd dat het om Glenn Helder ging, had hij absoluut geweigerd. Maar nu die oud-voetballer zo voor hem stond, zo open en enthousiast en dankbaar, was Patrick toch blij dat hij hem kon helpen. Hij voelde meteen een klik.

Niet drie maar vier weken later, met zeventuizend kilometer op de teller, kreeg Patrick de bus weer terug. Tijdens dat tripje had hij soms contact met Glenn. Een keer was de campingdrummer aan de telefoon leeggelopen over hoe diep hij 'in de shit' zat en dat hij niemand had om zijn zaken te regelen. Maar het was pas nadat de bus weer was afgeleverd, dat Patrick op het idee kwam om Glenn Helder te helpen.

Patrick had met hem te doen. Die man had niet eens een mailadres, laat staan een website. Hoe moesten potentiële opdrachtgevers voor drumoptredens of lezingen hem dan vinden en bereiken? En zijn boek kwam er ook nog aan, maar rondom de lancering van dat boek was niets geregeld. Misschien had Glenn zo goed over dat boek onderhandeld dat er geen budget meer was voor een goede promotie.

Het probleem was alleen dat Patrick een drukke baan had. Met een beetje hulp kon en wilde hij best een website voor Glenn bouwen, maar verder wist hij niets van dit soort zaken af. Dan kon Patricks

vrouw, Tjarda, hem beter helpen. Zij werkte op dat moment niet. Een bewuste keuze, om thuis de rust te bewaren voor de kinderen. De jaren ervoor had ‘Tjar’ marketing- en communicatiewerkzaamheden verricht voor een Twentse ondernemster – ‘Altijd chaos, altijd snel schakelen’ – en ze had wel weer zin om wat te doen.

Zij legde via via contact met Cor Henzen, de compagnon van Johan Derksen, van Speakersonline. Die wilde Glenn Helder graag in zijn ‘stal’ hebben en de eerste boeking volgde snel. Ondertussen had Tjarda een plan gemaakt om Glenn Helder terug in beeld te brengen, op een positieve manier, en om hem beter bereikbaar te maken. Met als doel dat hij ooit weer schuldenvrij zou worden.

Glenn helemaal blij.

En zo werd Tjarda Zeggelink de manager van Glenn Helder. Voor niets. Onder het motto: wie goed doet, goed ontmoet.

In de periode dat Patrick met de website bezig was, liep sterrenfotograaf Govert de Roos (van dé foto van John Lennon en Yoko Ono in het Amstel Hotel) de showroom binnen voor een camper. Zijn dochter kende Glenn Helder van het stappen. ‘Kom maar langs met hem,’ zei hij. ‘Dan maak ik wel wat foto’s.’

De website glennhelder.nl was nog amper in de

lucht of er kwam al een mailtje binnen uit Engeland. Glenn Helder kreeg nog 11.000 pond van een Engels pensioenfonds.

Glenn weer helemaal blij.

Het volgende mailtje was van de Nederlandse Belastingdienst. Over een geldbedrag dat Glenn Helder nog moest betalen. Een veelvoud van 11.000 euro.

Glenn niet meer zo blij.

In maart 2014 was Glenn Helder te gast bij *RTL Late Night* om zijn biografie te promoten. Kort daarvoor had oud-voetballer Marcel Meeuwis hem benaderd voor een wedstrijd met oud-profvoetballers. Helder verwees hem door naar zijn ‘manager’.

Tjarda Zeggelink voelde zich nog helemaal geen manager. Ja, ze regelde zaken voor Glenn, maar ze ‘deed maar wat’ en probeerde namens hem over zaken te onderhandelen. Nog altijd zonder daar zelf ook maar een cent aan te verdienen. *Wat? Doen jullie dat allemaal voor niets?* zeiden mensen uit hun omgeving. *Die Glenn lacht zich suf om jullie.*

Iedereen verklaarde haar voor gek. Maar Patrick had een goede baan en zij vond het leuk om te doen, om die man te helpen. Dus waarom niet? Wie weet wat het ooit zou brengen.

In het eerste half jaar dat ze zijn zaken behartigde, was Glenn veel geboekt voor lezingen en drum-

optredens. Hij werd steeds populairder. En nu belde ene Marcel Meeuwis haar of Glenn mee wilde doen aan ‘FC de Rebellen’. Door die naam twijfelde Tjarda, was dat wel zo verstandig, gezien zijn imago? Het imago dat zij juist probeerde zo positief mogelijk te houden. Zou meedoen met FC de Rebellen juist geen negatieve weerslag hebben?

Kort voor de uitzending van *RTL Late Night* ontmoetten de manager en rebellenleider elkaar voor het eerst, tijdens de bescheiden boekenborrel voor de biografie *Helder*, die Tjarda had geregeld in Café Americain aan het Leidseplein in Amsterdam.

Ook Arthur Numan was bij die boekpresentatie, zodat Patrick alsnog zijn jeugdheld zou ontmoeten, waarna de twee nog lang contact zouden houden. Numan kwam zelfs een paar keer op bezoek in de showroom wanneer hij in buurt was (als scout van AZ) en Patrick kreeg via hem VIP-kaarten voor de afscheidswedstrijd van FC Twente-icoon Sander Boschker.

Maar het belangrijkste: de ontmoeting met Marcel Meeuwis was een succes – ‘Wat een leuke en joviale kerel!’ – en kort daarna zou Glenn Helder meespelen bij een van de eerste wedstrijden van FC de Rebellen.

Een half jaar later, in augustus 2014, vierde Tjarda haar verjaardag, thuis in Enschede. Als verrassing van Patrick was Glenn Helder ook van de partij en

dolenthousiast vertelde hij over een avondje anekdotes spuien bij een bank. ‘Jongen, dit is goud waard!’ jubelde Tjarda. ‘Hier moeten we mee het theater in!’

Ze nam contact op met Marcel Meeuwis, die het ‘een fantastisch idee’ vond en samen dachten ze een concept uit met een eerste, tweede en derde helft. ‘Ik zoek wel een impresariaat!’ kondigde Tjarda aan en amper een maand na haar verjaardag zaten ze in de Winkel van Sinkel in Utrecht, aan tafel met theaterproducent George Visser, die ‘laaiend enthousiast’ was en meteen voorstelde met zes voorstellingen te beginnen.

Na de afspraak, buiten op straat, stonden de manager van Glenn Helder en de rebellenleider van een bonte verzameling oud-profs letterlijk te dansen op straat. En het zou niet bij mooie beloftes blijven: in het Nationaal Theaterweekend in januari 2016 ging de theatertour van FC de Rebellen van start.

De aankondiging van die tournee ging niet onopgemerkt voorbij. Toen ze eenmaal bekend mochten maken dat FC de Rebellen het theater in ging, appte John de Wolf naar dj Edwin Evers van Radio 538 of die hem de volgende ochtend even wilde bellen. Dat gebeurde, waarna Tjarda de rest van de dag met een rood hoofd van de inspanning aan haar keukentafel zat vastgeklonken om alle telefoontjes en digitale aanvragen te verwerken.

Het ging los, ze waren overal. Radio, tv, online. En diezelfde avond nog konden ze kiezen uit *Jinek* of *RTL Late Night*. *Jinek* was de eerste die belde, en Marcel had meteen toegezegd, maar John de Wolf en Glenn Helder gingen liever naar Humberto Tan. Waarop Marcel *Jinek* afbelde, tot grote woede van de dienstdoende redacteur, die nooit meer iets met hem te maken wilde hebben.

Maar toen kwam het nieuws dat David Bowie was overleden. Dus belde de redacteur van *RTL Late Night* naar Marcel om het item met FC de Rebellen af te blazen. Wonderwel lukte het Marcel toch om iets met de redactie van *RTL Late Night* te regelen, een kort optreden, aan het begin van de ingelaste thema-uitzending. En zo zaten John de Wolf en Glenn Helder die avond aan tafel bij Humberto Tan, met achter hen op de eerste rij Marcel Meeuwis, Ricky van den Bergh en journalist Koert Westerman. En op de rij daarachter Tjarda Zeggelink, glimmend van trots.

Glenn Helder zou daarna nog een keer zijn opwachting maken bij *RTL Late Night*, naar aanleiding van het RTL-programma *Jouw Vrouw, Mijn Vrouw VIPS*, in het bijzonder de uitzending waarin de vriendin van Glenn Helder een week introk bij Emile Ratelband en de vriendin van Emile Ratelband inwoonde bij Glenn Helder. Of beter gezegd, in de bovenkamer bij Glenns moeder in Amsterdam, waar

slechts plaats was voor een tweepersoonsbed, een hoogslaper en een televisie.

Tjarda was niet blij geweest met die uitzending. De kijker had Glenn Helder vooral veel op zijn bed zien liggen, terwijl hij in werkelijkheid juist zo veel op pad was. Bij de Zeggelinkjes thuis vergeleken ze hem weleens met een kermisattractie, zoals hij door het land reisde. Maar de imagobevestigende shots bij *Jouw Vrouw, Mijn Vrouw VIPS* sloten helaas naadloos aan op de ergste beelden uit het kort daarvoor uitgezonden tv-programma *Expeditie Poolcirkel*, waarin Glenn Helder zichzelf onder kijkers en deelnemers niet populair maakte – door uitlatingen als ‘Krijg de vinkentering’ – en tot overmaat van ramp ook nog eens voortijdig van het toneel verdween.

Glenn Helder en Emile Ratelband hadden aan het einde van de uitzending van *Jouw Vrouw, Mijn Vrouw VIPS* ruzie gekregen. Emile had tegen Glens vriendin gezegd dat ze ‘van die klootzak’ af moest en ook in de studio van *RTL Late Night* moesten de twee kemphanen uit elkaar worden gehouden om te voorkomen dat ze elkaar zouden aanvliegen.

Tjarda zag al haar werk in rook opgaan bij het idee dat die uitzending van *Jouw Vrouw, Mijn Vrouw VIPS* oneindige keren zou worden herhaald. Maar drie weken later overleed plotseling de vriendin van Emile Ratelband. De persverklaring die Tjarda na-

mens Glenn opstelde, viel goed, werd die avond zelfs door Gordon voorgelezen bij *RTL Boulevard* en daarmee was het vuurtje gedoofd.

Deze gebeurtenissen lieten de Zeggelinkjes wel inzien dat ze nooit honderd procent vat konden krijgen op het ongrijpbare fenomeen Glenn Helder. Maar zonder Glenn Helder zouden ze nooit bij FC de Rebellen betrokken zijn geraakt, laat staan dat ze uiteindelijk eigenaar zouden worden. Dat beseffen ze maar al te goed.

Tijdens de theatertournees – zes voorstellingen in het voorjaar van 2016, 44 voorstellingen in het najaar van dat jaar – maakte Tjarda lange dagen, waarop ze 's ochtends vroeg de deur uit ging en in een grote Volkswagen Crafter-bestelwagen door het land scheurde om ergens het decor op te bouwen en de catering voor in de kleedkamer te regelen. Ze was altijd als eerste in het theater en ging als laatste weg. Dat waren soms dagen van zestien tot achttien uur, maar zo voelde het niet, ze genoot van iedere dag.

Tegen de tijd dat de eerste theatertour van start ging, was zij ook al helemaal betrokken bij de wedstrijden van FC de Rebellen. Al dacht ze na haar eerste wedstrijd dat het misschien maar meteen haar laatste moest zijn. Ze noemt het nog steeds een wonder dat ze na dat duel is aangebleven.

Die eerste wedstrijd, in juni 2015, als ‘assistent-coach’ van Marcel Meeuwis, die als oud-voetballer zorgde voor de aanwas van en het contact met alle voetballers, stond in het teken van een benefiet (in Medemblik) om geld in te zamelen voor de behandeling van twee kinderen met neuroblastoom.

Ze was stiknervus en had geen idee wat haar te wachten stond. Ze kwam ook nooit op een voetbalclub, haar zoons voetbalden niet en Patrick was gestopt. Wat werd van haar verwacht? Welke houding moest ze aannemen? Ze wilde niet het muurbloempje zijn, maar ook niet te fel overkomen. Van dat voornemen kwam niets terecht. Alles wat mis kon gaan, ging mis. Vond ze zelf.

Het dieptepunt was die scène in de bestuurskamer, voor de wedstrijd. Marcel was net naar buiten gegaan om een paar spelers de weg te wijzen naar de kleedkamer. Naast Tjarda aan tafel in die bestuurskamer zaten Paul Bosvelt, Jeroen Heubach, Romano Denneboom en Wim Kieft. Iedereen was rustig en relaxed, er was niets aan de hand. Tot keeper Jean-Marie Pfaff binnenstapte en Wim Kieft zag zitten. Zijn ogen spuwden vuur. ‘Gij vuile vieze coke-snuiver dat ge d’r zijt!’

Kieft keek op van zijn koffie. ‘Jean-Marie, doe effe normaal.’

‘Wat jij allemaal over mij zegt in VI, da’s niet eerlijk hè!’

Wim Kieft had kort daarvoor op tv gezegd dat van de honderd keer dat Jean-Marie Pfaff op televisie komt, het negenennegentig keer over zichzelf gaat.

‘Moet ik je op je muil slaan?’ brieste Pfaff.

‘Doe eens rustig, man.’

Een dame van de organisatie vroeg of iemand nog lootjes wilde kopen voor Nathaniel en Madelief.

Pfaff tegen Kieft: ‘Zullen we even naar buiten gaan?’

De ruzie laaide verder op, Marcel was nog steeds niet terug en niemand aan tafel deed of zei iets. ‘Hij eruit of ik eruit,’ zei Kieft tegen Tjarda, die zich steeds ongemakkelijker en wanhopiger voelde. Maar net toen Pfaff weer aanlegde voor een scheldkanonnade, sloeg zij keihard met een vlakke hand op tafel. ‘EN NU IS HET AFGELOPEN!’ Het viel stil. ‘We gaan hier godverdomme voetballen voor zieke kindjes en jullie gaan zo tekeer! Schaam je! Naar de kleedkamer jullie, nu!’

Sindsdien noemt Paul Bosvelt haar steevast viswif. *Hé viswif, ben je er weer?*

Even later meldde Tjarda zich in de kleedkamer, klappend in haar handen. ‘Jongens, we moeten even opschieten.’

‘Wie is die rooie heks?’ zou John de Wolf gevraagd hebben toen ze weer weg was.

Als pubermeisje was ze verliefd op John de Wolf, met die lange manen van hem. Welk meisje niet? Van alle voetballers met wie ze in de loop der jaren zou werken, was ze alleen zenuwachtig voor haar ontmoeting met John de Wolf. En nog steeds is ze in zijn bijzijn altijd weer even dat giechelende tienermeisje. Dat had ze verder bij niemand. Ze kende die voetballers niet eens. Iedere nieuwe speler moest ze vooraf googelen.

In de bestuurskamer had ze wel in één klap haar positie in de groep geclaimd. Als iemand met wie niet te sollen valt. Een positie die ze dezelfde middag extra kracht zou bijzetten toen ze vroeg of iemand haar telefoon had gezien. Ze werd vol bij haar tiet gegrepen – ‘Daar is-ie’ – en gaf de dader onmiddellijk een pets in zijn gezicht.

Het klopte wel dat ze die telefoon daar had gestopt, bij gebrek aan zakken en een handtas. Maar waar sloeg dit op? Later zou ze begrijpen waar deze ‘vrijpostigheid’ vandaan komt, dat de meeste vrouwen zich tijdens dit soort evenementen nogal gewillig opstellen, omdat ze graag ‘scoren’ bij een voetballer. Veel van die jongens weten niet beter.

Maar Tjarda wist niets van voetballers en nog minder van wat ze wel of niet gewend zijn, en daar wilde ze ook niets van weten. ‘Ik ben niet een van die slettenbakken die je even op de achterbank drukt.’

Ondanks haar gemengde gevoelens over die ‘eerste keer’ was ze bij het eerstvolgende evenement weer van de partij, tijdens de Homeless Cup op het Museumplein in Amsterdam, en daarna ook altijd, meestal samen met Patrick. Na de wedstrijden stuurde ‘Noppen en Naaldhakken’ dan een factuur naar ‘FC de Rebellen’, op dat moment de eenmanszaak van Marcel.

Tot die benefiet in Medemblik had FC de Rebellen een paar keer op het veld gestaan voor een voetbalwedstrijd. Maar daarna volgden de wedstrijden elkaar in rap tempo op en kreeg het merk FC de Rebellen steeds meer vorm en lading. Het was dan ook een kwestie van tijd, zeker aangezien alle bedrijfsactiviteiten elkaar steeds meer overlaptten, dat de twee eenmanszaken – plus die ene bv die ze speciaal hadden opgericht voor de theatershow, merchandise en media – werden samengevoegd tot één gezamenlijke bv, voor alles.

En zo kon het gebeuren dat een Twents echtpaar zonder connecties in de voetbalwereld niet alleen een steeds belangrijker rol zou spelen bij een commercieel concept met bekende oud-profvoetballers, maar jaren later zelfs als enige eigenaar van FC de Rebellen zou overblijven. Net toen dat echtpaar er eigenlijk mee wilde stoppen.

In de zomer van 2016 besloten Marcel, Patrick en Tjarda als één gezamenlijke bv verder te gaan. Directe aanleiding was een op handen zijnde deal met Unilever voor een reclamecampagne met bierbommetjes, die de bestaande zakelijke constructie nog ingewikkelder maakte dan die al was, terwijl de meerwaarde van hun samenwerking zich allang had bewezen. De rolverdeling was bovendien kraakhelder: Marcel als de oud-voetballer (Willem II, vvv, Roda JC, Feyenoord en Borussia Mönchengladbach) die iedereen kent en boekingen binnenhaalt, Tjarda en Patrick voor het overzicht en de financiën. Marcel zag als geestelijk vader in dat de tijd rijp was om 'zijn kindje' niet langer alleen op te voeden, zich bewust van zijn eigen tekortkomingen, zoals zijn chaotische aard.

Op het moment dat Patrick en Marcel de laatste details van hun deal aan de telefoon doornamen, zat de familie Zeggelink in de lobby van een Spaans hotel te wachten op de taxi naar het vliegveld. Ze moesten halsoverkop hun vakantie afbreken, omdat Patricks vader met een zware maagbloeding was opgenomen in het ziekenhuis. Zonder te aarzelen en zonder medeweten van haar man, had Tjarda een terugvlucht geboekt. Dat zorgde onderling voor een flinke discussie, omdat hij het liever nog even had aangekeken.

'Zo, het is rond,' zei Pat toen de deal met Marcel

beklonken was. ‘We gaan ons inkopen in de Rebellen.’ Als gevoelsmens kon Tjarda er met haar verstand niet bij dat hij onder deze hoogspanning de beslissing kon en wilde maken om zich voor veel geld in te kopen.

Die combinatie van stressfactoren zorgde ervoor dat Tjarda op de achterbank van de taxi naar het vliegveld een kleine paniekaanval kreeg. Eenmaal bekomen van de schok, werd ze wel rustig van het idee dat alle activiteiten van FC de Rebellen voortaan onder één dak zouden plaatsvinden. Lekker duidelijk voor iedereen. En wel zo rustig, gezien de hectische maanden die volgden door de ziekte van Patricks vader.

Begin december overleed hij, op 63-jarige leeftijd. Vader en zoon scheelden weinig in leeftijd, zijn vader was pas 21 toen Patrick werd geboren, ze hebben zelfs nog samen gevoetbald en elk jaar gingen ze met hun vriendenteam naar het Amsterdam Tournament, en daarna door naar de Bananenbar. Pa’s laatste wens was om in een oud Volkswagenbusje naar het crematorium vervoerd te worden. Op zijn linkertriceps heeft Patrick een tatoeage van dat busje laten zetten, onder een grote klok met daarin de tijd en datum van zijn vaders sterfdag (de biceps van diezelfde arm is later volledig in beslag genomen door een logo van FC de Rebellen). Marcel Meeuwis

en Glenn Helder waren aanwezig op de crematie. Die avond stond er ook een theatershow in Deventer geprogrammeerd. Na de crematie nam Marcel de tourbus met het decor erin mee en draaide hij de show alleen, samen met de geboekte Rebellen, zodat Patrick en zijn gezin in alle rust thuis konden zijn.

Voor Patrick is FC de Rebellen vooral een hobby. Als voetbalfanaat en supporter van FC Twente blijft het bijzonder om veel 'jongens' die hij vroeger hartstochtelijk aanmoedigde nu persoonlijk te leren kennen. Jongens ook uit de tijd dat FC Twente de beker won, in 2001, een jaar na de vuurwerkcramp, zoals Jeroen Heubach, Sjaak Polak en Patrick Pothuizen. Heubach en Polak waren zelfs de eerste spelers die Patrick persoonlijk benaderde voor de Rebellen, via Facebook Messenger.

De grote uitdaging bij wedstrijden is altijd om een leuke selectie samen te stellen 'zonder gezeik', want niet alle ego's gaan even goed samen. Maar daar hoeven de klanten – voetbalverenigingen en bedrijven – niets van te merken. Zij mogen altijd hun voorkeur voor spelers aangeven en krijgen de garantie van minimaal twee 'A-spelers', maar uiteindelijk komen er altijd méér opdraven. Een coach en scheidsrechter zijn inbegrepen in het contract. Net als bier en baco na de wedstrijd. Voor hun eigen bestwil, als de clubs

willen dat spelers in de derde helft blijven hangen.

Het is nooit een probleem om genoeg spelers bij elkaar te krijgen. Maar hoe leuk de voetballers het ook vinden om erbij te zijn, de basis van de betrokkenheid schuilt volgens Patrick in het vertrouwen dat ze allemaal hebben in het management, in de zin dat alles altijd netjes is geregeld, vooral financieel. Facturen worden altijd direct uitbetaald. Ook wie na tien optredens ineens een dikke rekening stuurt, krijgt dat per ommekeer overgemaakt. Patrick wil geen gedoe over geld en houdt graag iedereen tevreden.

Eind november 2019, ruim drie jaar na de start van hun gezamenlijke bv, zaten de Zeggelinkjes en Marcel Meeuwis bij de notaris. Voor de aandelenoverdracht van Marcel aan de Zeggelinkjes. Op zijn eigen initiatief.

Tjarda zat daar met een knoop in haar maag. Alsof ze ging scheiden van iemand met wie ze nog niet zo lang geleden heel gelukkig was. Ze had het gevoel dat Marcel had besloten bij haar weg te gaan en dat zij alleen een kindje moest opvoeden. Een pleegkind. *Hier heb je het, ik ga wat anders doen.* Maar ze wist heel goed dat deze scheiding voor iedereen de juiste beslissing was. De ondernemer in hem was klaar met dit kunstje en had nieuwe plannen.

Terwijl de notaris alles voorlas, zag Tjarda in vogelvlucht de afgelopen jaren langskomen. Vooral alle leuke dingen die ze met elkaar hadden meegemaakt. Het eerste beeld was hun vreugdedans voor de Winkel van Sinkel, daarna de televisieoptredens, de volle theaterzalen, de wedstrijden en amusementsavonden.

In het besef dat een tijdperk ten einde was, schoot Tjarda vol, daar bij de notaris. Ze vroeg om een zakdoekje.

‘Tjar, wat ben je verdrietig,’ zei Marcel, in plat Brabants. ‘Ga je mij missen of zo?’

Ze hadden een soort broer-zusrelatie; knetterende ruzies en melige onderonsjes konden elkaar snel afwisselen. Ze waren gewaagd aan elkaar, konden allebei uitdelen en incasseren, en vooral veel met elkaar lachen. De credits voor haar werk kreeg ze alleen niet altijd van hem – ‘Tjar is van Facebook en Insta’ – en dat vond ze altijd prima. Maar de laatste tijd merkte ze dat Marcel haar in toenemende mate stress bezorgde. Hij kon twintig keer op een dag bellen, voor elk wisewasje dat in hem opkwam, en soms kon ze hem amper verstaan omdat hij ondertussen zat te eten. Ze voelde zich op zulke momenten meer zijn PA dan een compagnon. Lastig waren ook zijn impulsieve soloacties, zoals die keer dat hij influencer Mo Bicep zonder overleg had uitgenodigd voor een

wedstrijd. Mo Bicep kende zijn plek totaal niet en nam het hele evenement over. De kleedkamer zat vol met vrienden van Mo Bicep en Tjarda kon nauwelijks haar werk doen door alle kleine kinderen die haar voor de voeten liepen. En dan was er nog die zakenman met wie Marcel een keer op de proppen was gekomen. Tjarda en Patrick wilden niet in zee met hem, omdat ze er een slecht gevoel bij hadden.

Zo ontstonden de laatste maanden aan weerszijden steeds meer onderhuidse spanningen. Tot het punt dat Tjarda bijna in huilen uitbarstte als Marcel haar belde – ‘Wat nu weer?’ – en dus pakte Patrick op een dag de telefoon om hun compagnon te melden dat zij eruit wilden stappen. Tenslotte hadden ze ooit met elkaar afgesproken: als iemand uit de Rebellen stapt, zijn wij dat.

‘Nou,’ reageerde Marcel, ‘eigenlijk wil ik eruit.’

Die hadden ze niet zien aankomen. Tjarda ging in de tuin zitten met haar hoofd tussen de knieën, terwijl Patrick juist in zijn nopjes was. Zijn vrouw wilde er echt uit, zij wilde van de stress af, maar hij was bang om het te missen; de jongens, het voetballen, de feesten. FC de Rebellen was echt zijn passie.

Later die dag spraken ze elkaar opnieuw. Marcel was niet van gedachten veranderd. Hij wilde zich uitkopen. Toen het hoge woord eruit was, keerde ook de leuke Marcel weer terug die ze kenden, van

wie ze zo hielden. En deze Marcel wilde graag met zijn vriendin een koffiebar beginnen. Daar moest hij een aanbetaling voor doen. Hij noemde een bedrag.

Ze kwamen er snel uit.

En zo zaten ze een maand later bij de notaris. Marcel weer helemaal zichzelf. Hij leek tien kilo lichter.

Na die afspraak maakte Patrick snel de helft van het afgesproken bedrag over, als stok achter de deur. Een flink bedrag, meer kon hij op dat moment ook niet betalen, maar hij wilde niet dat hun voormalig compagnon – die wel doorging als selectiespeler bij FC de Rebellen – zich in al zijn impulsiviteit alsnog zou bedenken.

In de beëindigingsovereenkomst is ook een concurrentiebeding opgenomen, waarin staat dat Marcel vijf jaar lang niets mag doen wat met BN'ers te maken heeft. Maar nog dezelfde dag bleek de oudeigenaar zich niet bewust van die passage, toen ze na de notarisafspraak een kopje koffie dronken op Patricks kantoor. Daar vertelde Marcel dat hij personal trainer wilde worden voor bedrijven. 'En dan neem ik af en toe Yuri van Gelder mee,' voegde hij toe. 'Dat kan dus niet, Mars,' zei Patrick, die hem wees op wat ze net hadden afgesproken. De turner in kwestie is zelfs lid van Team Topsport, een label van FC de Rebellen. 'Als je Yuri nodig hebt, bel je eerst ons op,' verduide-

lijkte Patrick, nog geen uur nadat ze hun handtekeningen hadden gezet.

Het duurde een paar weken voordat het ‘rouwgevoel’ over de scheiding bij Tjarda was weggeëbd. Daarna merkte ze hoe alle stress uit haar lijf verdween, plaatsmaakte voor rust en hoe het plezier weer helemaal terugkwam.

Het enige wat hen nog zorgen baarden, was hoe de Rebellen op het nieuws zouden reageren. Met Marcel was het tenslotte allemaal begonnen, en hij is de ex-voetballer die iedereen kent. Maar zij bleken tot hun verrassing nog minstens zo bereidwillig om zich in te zetten. Sterker nog, een paar maanden later, begin maart 2020, reisden ruim twintig selectie spelers, onder wie Marcel Meeuwis, belangeloos af naar DAKA Sport in Utrecht voor de presentatie van het nieuwe spelerstenu. Als blijk van dank mochten ze allemaal een paar nieuwe voetbalschoenen uitkiezen. Ter beschikking gesteld door een bekend voetbalschoenenmerk, in eerste instantie tenminste, niet wetende dat er ruim twintig spelers acte de présence gaven. En zo veranderde ‘gratis’ in ‘veertig procent korting’, waar Patrick uiteindelijk nog vijftig procent van kon maken. Dat gedoe ging voorbij aan de spelers, die nietsvermoedend naar huis reden met hun nieuwe voetbalschoenen. Patrick en Tjarda reden naar huis met de factuur. Maar deze financiële te-

genvaller viel volledig in het niet bij hun vertrouwen in de toekomst en de hernieuwde energie om verder te bouwen aan het bedrijf, aan hún bedrijf. De agenda stond voor de rest van het seizoen al helemaal vol met wedstrijden en amusementsavonden.

Maar nog geen week na deze pasdag ging Nederland op slot.